

Arrest

nr. 335 988 van 14 november 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN /*loco* advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 30 mei 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 juli 2023 en 14 september 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een zeventienjarige staatsburger van Afghanistan en bent u van Pasjtoense origine. U bent een soennitische moslim.

U bent afkomstig uit het dorp Abkol in het district Baghlan-E-Jadid in de provincie Baghlan. U woonde in Abkol lange tijd in het huis van uw grootvader langs vaderszijde samen met uw ouders en uw broers. Uw grootvader langs vaderszijde had twee vrouwen, Z. en B.H.. Uw vader was de enige zoon van Z.. Met B.H.

had uw grootvader twee zonen, G. A. en S.A., en één dochter, F.. De halfbroers van uw vader woonden samen met jullie in het huis van uw grootvader in Abkol. Naast het huis van uw grootvader had uw familie tien jerib landbouwgronden waar onder andere tarwe en rijst op werden gekweekt. U ging in Afghanistan niet naar school omdat er in jullie dorp geen school was. U kon ook niet werken door stoelgangproblemen.

De halfbroers van uw vader hadden via hun maternale ooms banden met de taliban. Uw vader daarentegen steunde de voormalige overheid. Tijdens familiebijeenkomsten probeerden G.A., S.A. en hun maternale ooms uw familie steeds te overtuigen zich bij de taliban aan te sluiten, wat uw vader telkens weigerde.

Ongeveer drie en een halve maand voor uw vertrek uit Afghanistan stierf uw grootvader een natuurlijke dood. De twee halfbroers van uw vader besloten na de dood van uw grootvader uw familie uit het huis te zetten en de volledige tien jerib landbouwgronden op te eisen. Uw gezin verhuisde naar een andere plek binnen hetzelfde dorp. Uw vader ging vervolgens naar de dorpsouderen om te onderhandelen over zijn deel van de gronden. Aangezien de halfbroers van uw vader tegen de voormalige overheid waren, luisterden zij echter nooit naar de beslissingen van de dorpsouderen.

Drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan besloot uw vader zich aan te sluiten bij de arbaki om zich te weren tegen zijn halfbroers en hun maternale ooms en zo zijn deel van de gronden op te eisen. Een maand nadat uw vader zich had aangesloten bij de arbaki kwam hij met enkele auto's van de arbaki naar het dorp om zijn deel van de familiale gronden op te eisen. Er werd geschoten en de halfzus van uw vader raakte hierbij gewond. G.A. en S.A. gingen uiteindelijk akkoord en gaven uw vader de documenten voor zijn deel van de gronden. Uw vader bracht deze documenten vervolgens terug naar jullie huis. Ongeveer één maand na dit incident lokten de halfbroers van uw vader uw vader naar hun huis met het excuus dat S.A. ziek was. Uw vader ging, het advies van uw moeder naast zich neerlegend, op bezoek en werd daar onmiddellijk vermoord.

Twee dagen na de moord op uw vader kwamen G.A. en S.A. samen met hun maternale ooms naar uw huis. Ze eisten de documenten over het deel van de gronden van uw vader terug op. Uw moeder weigerde aanvankelijk de documenten af te geven maar toen uw halfooms een wapen tegen uw hoofd plaatsten gaf ze de documenten uiteindelijk toch mee.

Nog eens vijf dagen later kwamen G.A., S.A. en hun maternale ooms terug naar uw huis. Deze keer eisten ze dat u met hen meeging. De halfbroers van uw vader en hun maternale ooms wilden u opleiden in de madrassa en u voor de taliban laten werken. Ze gaven uw moeder een deadline van vijf dagen, hierna zouden ze terugkeren om u op te halen. Ze bedreigden ook uw familie en zeiden dat ze heel uw familie zouden vermoorden in het geval van weigering van hun verzoek. Hierna gingen ze weg. Uw maternale oom besloot toen dat het te gevaarlijk was voor u in Afghanistan en stuurde u het land uit ongeveer een maand voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Na uw vertrek uit Afghanistan trok uw gezin in bij uw maternale oom in Abkol.

U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. Op 30 mei 2022 diende u uiteindelijk in België uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan de halfbroers en halfzus van uw vader omdat zij u zullen vermoorden als u niet zou doen wat zij willen. Verder verklaarde u niet te willen terugkeren omdat u een slechte gezondheid heeft en u in België bovendien een vrij leven kan leiden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: enkele medische documenten over de behandeling van uw stoelgangproblemen in België, een certificaat van uw school in België en een loonbrief van uw werk hier in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde bij uw aankomst in België namelijk dat u in Afghanistan geopereerd werd aan uw maag (fiche registratie verzoek om internationale bescherming d.d. 30/05/2022, p. 1). U bevestigde dit op het CGVS (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/07/2023 (CGVS I), p. 8). U verklaarde dat u door uw gezondheidsproblemen veel stress ervaart en dat het door de pijn moeilijk is om u te concentreren (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14/09/2023 (CGVS II), p. 2 & 3). U staaft uw fysieke gezondheidsproblemen bovendien met medische documenten betreffende de behandeling van uw stoelgangproblemen hier in België (document 3).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u er op het CGVS door de

protection officer op gewezen dat u steeds mocht aangeven wanneer u nood had aan een pauze (CGVS I, p. 2 ; CGVS II, p. 4). In uw geval werd dit bovendien telkens benadrukt. U werd er op gewezen dat u steeds kon aangeven wanneer de pijn te erg werd en u nood had aan een pauze (CGVS I, p. 13 ; CGVS II, p. 2). Hier werd steeds uitdrukkelijk rekening mee gehouden. Zo werd op uw verzoek de pauze tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verkort (CGVS I, p. 13) en werd er geen tweede pauze ingelast (CGVS I p. 20). Verder werd u ook tijdens de twee persoonlijke onderhouds gesprekken gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud te voeren waar u telkens 'ja' op antwoordde (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 2) en maakte u op het einde van uw persoonlijke onderhouds gesprekken geen verdere opmerkingen omtrent het verloop (CGVS I, p. 26; CGVS 2, p. 11).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 27 juni 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van voorgaande onderzoek is bovengenoemde ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 20,25 jaar wordt bepaald, met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. De medische test toont aan dat u ouder bent dan 18 jaar.' De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet terwijl u in werkelijkheid drie tot zes jaar ouder bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Inzake kan nog worden aangestipt dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent uw identiteitsdocumenten. U verklaarde bij uw registratie in België dat uw taskara nog in Afghanistan lag (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4) terwijl u bij de DVZ en het CGVS beweerde dat uw originele taskara onderweg vernietigd werd door de Bulgaarse politie (verklaring DVZ, vraag 26; CGVS I, p. 2). Geconfronteerd met deze inconsistentie herhaalde u uw tweede versie en verklaarde dat u nog een kopie zou hebben in Afghanistan (CGVS I, p. 14) hetgeen de vastgestelde inconsistentie niet uitklaart. U verklaarde dat u geen contact heeft met uw familie in Afghanistan dus dat u de beweerde kopie van uw taskara niet aan het CGVS kan bezorgen (CGVS I, p. 14). Daarenboven verklaarde u dat zelfs als u de kopie zou laten overbrengen, het CGVS deze niet zou accepteren (CGVS I, p. 14). Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat het belangrijk is dat u de kopie van uw taskara toch bemachtigt, zei u dat u die kan opsturen als u weer contact zou hebben maar dat u niet weet wanneer dit zou zijn (CGVS I, p. 14). Er moeten echter serieuze kanttekeningen geplaatst worden bij uw beweerde gebrek aan contact met het thuisfront. U heeft volgens u namelijk geen enkele afspraak gemaakt met uw familie om met elkaar in contact te komen. Gevraagd of dit het geval was, zei u louter dat uw familie beloofd had u te contacteren omdat u nog maar een kind bent (CGVS I, p. 6) hetgeen gelet op bovenstaand leeftijdsonderzoek niet ernstig is. Dit zou tot op heden nog niet gebeurd zijn. Bovendien heeft u zelf sinds uw aankomst in België nog geen enkele poging ondernomen om met uw familie in Afghanistan in contact te komen (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 5). Gevraagd waarom u geen pogingen ondernam, verklaarde u dat u voor uzelf wou leven en dat u er niet in slaagde contact op te nemen met uw familie omwille van uw gezondheidsproblemen (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 5). Nochtans had u onderweg eenmalig contact met uw maternale oom (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 5). U verloor daarna het papiertje met het nummer van uw maternale oom (CGVS II, p. 5). Uw verklaringen omtrent uw gebrek aan contact met uw familie overtuigen het CGVS allerminst. Zelfs indien u voor uzelf zou willen leven hier in België, kan niet worden ingezien waarom u alle contact permanent zou verbreken en zelfs wanneer u door de Belgische asielinstellingen uitdrukkelijk gevraagd wordt dit te proberen herstellen om uw identiteit aan te tonen schijnbaar geen enkele inspanning levert hiertoe. Bovendien is de bewering dat u tot op heden nog geen contact heeft gehad met uw familie zeer moeilijk te verenigen met de Pasjtoense traditie waarin er net groot belang wordt gehecht aan familiale relaties. Dat u te ziek zou zijn om contact op te nemen met uw familieleden is dan weer niet in overeenstemming met de vaststelling dat u wel in staat bent om in België te werken en te studeren (CGVS I, p. 25; CGVS II, p. 6).

De incoherentie omtrent uw eigen identiteitsdocumenten en uw gebrek aan interesse in het laten overbrengen van de kopie die u in Afghanistan beweert te hebben van uw taskara doet vermoeden dat u

geen zicht wenst te bieden op één van de op de taskara vermelde eigenschappen zoals uw identiteit, uw scholingsgraad, werkzaamheid, de datum of de plaats van afgifte. Uw poging om uw contact met uw familieleden in Afghanistan te verhullen roept dan weer vragen op omtrent hun huidige situatie.

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw leeftijd en het bestaan van identiteitsdocumenten die de door u verklaarde leeftijd kunnen staven, slaagde u er ook niet in een aannemelijk beeld te schetsen van uw dagdagelijkse leven in Afghanistan. U verklaarde dat u in Afghanistan noch naar school noch naar de madrassa ging (CGVS I, p. 8). Gevraagd wat u dan wel deed, zei u dat u niets deed omwille van de verschillende operaties die u had ondergaan aan uw buik (CGVS I, p. 8). Nochtans was uw laatste operatie toen u ongeveer negen jaar oud was (CGVS I, p. 8). U heeft dus nog een aanzienlijk deel van uw adolescentie in Afghanistan doorgebracht. Dat u al die tijd niets zou gedaan hebben is gezien de Afgaanse overlevingscultuur weinig waarschijnlijk. Nochtans is het van elementair belang om de Belgische asieldiensten een goed zicht te bieden op de directe leefwereld waarbinnen de door u voorgehouden problemen zich afspeelden.

Ook over het moment waarop u Afghanistan verliet, bleef u steevast vaag. U wist niet in welke maand u Afghanistan verliet (CGVS I, p. 4) en situeerde uw vertrek tijdens een seizoen dat niet warm maar ook niet koud was omdat u niet had opgelet (CGVS I, p. 4). Nochtans verklaarde u ook dat u Afghanistan verliet één maand voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, met andere woorden in het midden van de zomer in Baghlan (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 7). U stelde eerst ook dat u de ramadan vierde in Turkije of ergens aan de grens tussen Iran en Turkije (CGVS I, p. 5) terwijl u later niet meer wist of u de ramadan en het offerfeest van 2021 nog in Afghanistan vierde (CGVS II, p. 7). Deze vage verklaringen omtrent het moment waarop u uw land van herkomst verliet overtuigen geenszins.

Aangezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw leeftijd, uw identiteitsdocumenten, uw levensomstandigheden in Afghanistan en het moment waarop u Afghanistan verliet, komt ook uw algemene geloofwaardigheid op de helling te staan.

Verder verklaarde u dat u Afghanistan verliet omwille van een geëscaleerd grondconflict tussen uw vader en zijn halfbroers, G.A. en S.A.. Uw verklaringen omtrent de verschillende gebeurtenissen die uiteindelijk tot uw vertrek uit Afghanistan leidden waren echter onsamenhangend, vaag en onwaarschijnlijk waardoor er geen enkel geloof aan gehecht kan worden.

Om te beginnen is het frappant dat u bij binnenkomst in België het grondconflict tussen uw vader en zijn halfbroers niet vermeldde. U verklaarde bij uw registratie louter dat u Afghanistan verliet omdat u problemen had met de taliban, uw vader werkte voor de lokale politie en door hen werd gedood (fiche NBMV, p. 4). Geconfronteerd met deze vaststelling op het CGVS verklaarde u dat u toen de gelegenheid niet kreeg om uw volledige verhaal te doen (CGVS I, p. 15). Bovendien verklaarde u dat u ongeschoold bent en niet op de hoogte was van de processen (CGVS I, p. 15). Deze uitleg klaart de vastgestelde discrepantie in uw verschillende verklaringen doorheen de asielprocedure niet uit. Er kan begrip worden opgebracht dat er bij uw registratie nog niet in detail wordt gegaan bij de bespreking van uw migratiemotieven maar dat u, gevraagd naar de redenen waarom u het land verliet, de problemen van uw vader met zijn halfbroers en uw eigen problemen die daaruit voortvloeiden in eerste instantie zelfs niet eens kort vermeldde, is merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen. Bovendien waren uw verklaringen betreffende het dispuut over de gronden tussen uw vader en zijn halfbroers vaag en niet plausibel.

Volgens uw verklaringen ontstond het grondconflict tussen uw vader en zijn halfbroers toen uw grootvader ongeveer drie en een halve maand voor de machtsovername kwam te overlijden (CGVS I, p. 11, 15 & CGVS II, p. 9). Na dit overlijden hebben de halfbroers van uw vader uw gezin uit het huis gezet, zonder uw vader zijn deel van de erfenis (CGVS I, p. 15, CGVS II, p. 9). Gevraagd waarom de halfbroers van uw vader dit deden, zei u dat het hun bedoeling was om het recht van uw vader af te nemen en alleen te verdienen (CGVS I, p. 16). Afgezien van deze toelichting van de oorzaak van het grondconflict bleef uw kennis over de gronden waarover het conflict dan precies ging oppervlakkig. U verklaarde dat uw familie in totaal 10 jerib grond had (CGVS I, p. 8 & 11; CGVS II, p. 14). Gevraagd wat door uw familie gekweekt werd op deze gronden, zei u dat u daar niet vaak kwam maar dat u ooit wel meloenen, tarwe en maïs had gezien (CGVS I, p. 8). Hoe het geregeld werd, wist u echter niet (CGVS I, p. 8). Uw vaagheid over de bewerking van deze gronden is frappant daar u zelf aanhaalde dat de gronden gewoon naast uw huis lagen (CGVS I, p. 16). Toch wist u ook niet hoeveel inkomsten uw familie in se uit die gronden haalde (CGVS I, p. 8). Dat terwijl u zelf verklaarde dat het motief van de halfbroers van uw vader onder meer lag in het financiële aspect van de gronden (CGVS I, p. 16). Aangezien het grondconflict reeds drie à vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ontstond, is het frappant dat u zich niet verder heeft geïnformeerd over het conflict waarop u zich baseert om internationale bescherming te vragen.

Verder legde u inconsistente en vage verklaringen af over het verdere verloop van het conflict tussen uw vader en zijn halfbroers.

Zo waren uw verklaringen omtrent de wijze waarop uw vader er in slaagde zijn deel van de gronden uiteindelijk te bemachtigen gekenmerkt door inconsistenties en onwaarschijnlijkheden. Volgens uw verklaringen raadpleegde uw vader de dorpsouderen in een poging tot een oplossing te komen met zijn halfbroers (CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het dorpshoofd van Abkol, A.F., talibangezind was (CGVS II, p. 20). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat deze A.F. uw vader net het advies gaf om zich aan te sluiten bij de arbaki (CGVS I, p. 12).

Bovendien verklaarde u eerst dat uw vader de documenten van zijn deel van de gronden in handen kreeg nadat het tot een vuurgevecht was gekomen, één maand nadat hij in dienst was getreden bij de arbaki (CGVS I, p. 12, 17). Volgens uw eerste verklaringen kwam uw vader toen met vijf of zes andere wagens van de arbaki naar het huis van zijn halfbroers om de documenten te eisen (CGVS I, p. 12, 17 & 24). Later verklaarde u dan weer uitdrukkelijk dat uw vader alleen was toen hij de documenten van zijn halfbroers ging eisen (CGVS II, p. 22 & 23). U beweerde dat uw vader verder niets had verteld over de ontmoeting met zijn halfbroers (CGVS II, p. 22). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat er vijf of zes wagens van de arbaki bij waren, zei u plotsklaps dat hij alleen van thuis was vertrokken in de nacht en dat de auto's later ter plaatse kwamen (CGVS II, p. 23). Deze uitleg is in strijd met uw eerdere verklaring dat uw vader verder niets over de ontmoeting met zijn halfbroers had gezegd (CGVS II, p. 22) en heldert de vastgestelde tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet op. Integendeel, de vaststelling dat u naargelang u geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden uw verklaringen verder aanpaste, doet net verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Daarenboven waren ook uw verklaringen over wat er vervolgens met de documenten van het deel van de gronden van uw vader gebeurde, inconsistent. Eerst verklaarde u dat uw vader, twintig dagen na het incident, in de nacht naar huis kwam om de documenten aan uw moeder te geven (CGVS I, p. 12 & 18). Later verklaarde u dan weer dat uw vader de documenten dezelfde dag nog naar jullie huis bracht (CGVS II, p. 22). U had voorts geen idee hoe uw halfbroers reageerden toen uw vader de documenten bemachtigde, noch welke afspraken er verder gemaakt werden over de gronden en zelfs niet wat er in deze documenten vermeld werd (CGVS I, p. 17, 18). De vastgestelde inconsistenties en vaagheden in uw verklaringen over dit incident doen de geloofwaardigheid ervan teniet.

Verder is ook de houding van uw vader doorheen het conflict met zijn halfbroers allesbehalve plausibel te noemen. U verklaarde dat G.A. en S.A., enkele dagen nadat uw vader zijn deel van de gronden had teruggeëist, met een excuus naar hun huis hadden gelokt en vermoord (CGVS I, p. 12 & 18). Opnieuw waren uw verklaringen omtrent dit incident echter niet plausibel. Gevraagd of uw vader voorzorgsmaatregelen nam toen hij op bezoek ging bij zijn halfbroers, zei u van niet omdat hij zich volgens u niet bewust was van hun plan en dacht dat het conflict opgelost was (CGVS I, p. 18 & 19). Dat uw vader in het licht van de eerdere gebeurtenissen, zonder voorzorgsmaatregelen te treffen en zonder enige indicatie dat het conflict daadwerkelijk was opgelost, op zijn eentje op bezoek zou gaan bij zijn halfbroers is hoe dan ook niet ernstig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende dit incident stellig. Het is bovendien opmerkelijk dat uw familie, ondanks de problemen met de halfbroers van uw vader, steeds in hetzelfde dorp bleef wonen (CGVS II, p. 8 & 18). Gevraagd of uw vader, voor zijn aansluiting bij de arbaki, andere voorzorgsmaatregelen nam voor uw familie en voor zichzelf, zei u dat uw vader eerst geld wou verdienen om vervolgens te verhuizen naar een ander dorp of een andere regio (CGVS II, p. 19). Naar waar uw vader dan precies wou verhuizen kon u niet vertellen. Het lichtzinnige karakter van uw familie om in de buurt van jullie belagers te blijven wonen, in een dorp waarvan het dorpshoofd bovendien aan de kant staat van de belagers, en uw vaagheid over de vermeende plannen van uw vader toch te verhuizen, overtuigen het CGVS allerminst en doen de geloofwaardigheid van het conflict tussen uw vader en zijn halfbroers verder teniet.

Door het gebrek aan plausibiliteit en consistentie in de verklaringen die u aflegde omtrent het verloop van het conflict tussen uw vader en zijn halfbroers en omtrent de reactie van uw familie op dit conflict, kan aan uw verklaringen hieromtrent geen geloof gehecht worden. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat uw vader in Afghanistan verwikkeld was in een conflict met zijn halfbroers.

Dit blijkt tevens uit uw verklaringen over de tegenpartij. U verklaarde dat de maternale ooms van de halfbroers van uw vader bij de taliban waren (CGVS I, p. 10). Uw kennis over de activiteiten van de maternale ooms van de halfbroers van uw vader bij de taliban was echter uitermate beperkt. Gevraagd hoe het precies zat met hun banden met de taliban, antwoordde u: 'ze waren bij de taliban, wat moet ik zeggen' (CGVS I, p. 15). U kon niet vertellen wanneer zij zich bij de taliban hadden aangesloten of wat ze precies deden binnen de groepering (CGVS II, p. 9). Gevraagd naar de talibancommandanten waarvoor ze werkten kon u ook geen antwoord geven (CGVS I, p. 16). U gaf als reden voor uw gebrek aan kennis dat u nooit veel van huis ging, dat u nooit met hen mee heeft gelopen en dat de taliban bovendien nooit de waarheid spreken (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS verklaarde u echter plots dat ze werkten onder de leiding van A. (CGVS II, p. 11). U had verder geen kennis over deze commandant omdat u verklaarde zelf niets met

hem te maken te hebben. U wist niet van welke regio de commandant precies de leider was (CGVS II, p. 11). U wist ook niet of diezelfde commandant vandaag nog actief is in uw regio. Daarenboven is het opmerkelijk dat u buiten deze talibancommandant geen enkele andere talib uit uw regio bij naam kon noemen (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 11). Dat u geen concreter beeld kon schetsen van de talibanaanwezigheid in uw regio ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat de maternale ooms van de halfbroers van uw vader effectief banden hadden met de taliban en van uw huidige vrees voor de taliban in het geval van een terugkeer naar deze regio.

Uiteindelijk beweerde u ook dat de halfbroers van uw vader zelf bij de taliban hoorden (CGVS II, p. 10). U slaagde er echter opnieuw niet in deze bewering aannemelijk te maken. Gevraagd hoe u wist dat zij bij de taliban hoorden, zei u louter dat ze actief waren en contacten hadden (CGVS II, p. 10). Wie deze contacten precies waren kon u dan weer niet vertellen. U kon ook niet zeggen wat de halfbroers van uw vader precies deden voor de taliban. U zei dat ze deden wat hun ooms ook deden. Gevraagd wat dit dan precies inhield, zei u dat ze vechten en mensen vermoorden (CGVS II, p. 10). U schetste bijgevolg een eerder algemene voorstelling van de activiteiten van de taliban zonder ook maar enigszins te specificeren wat dan precies de concrete taken waren van de halfbroers van uw vader binnen deze groepering.

Gelet op het bovenstaande bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de halfbroers van uw vader en hun maternale ooms daadwerkelijk samenwerkten met de taliban. Er kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat omwille van de banden die de G.A. en S.A. hadden met de taliban, het beweerde conflict omtrent de erfenis van landbouwgronden tussen uw vader en zijn halfbroers escaleerde aangezien uw vader de voormalige overheid steunde en zich uiteindelijk zelfs aansloot bij de arbaki.

Wat uw verklaringen betreft dat uw vader zich drie maanden voor de machtsovername bij de arbaki aansloot (CGVS I, p. 9 & 12), dient bovendien nog het volgende gezegd. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader bij de arbaki werkte en vermoord werd door zijn halfbroers die banden hadden met de taliban. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

U verklaarde dat uw vader zich omwille van het grondconflict en op aanraden van de dorpsouderen aansloot bij de arbaki (CGVS I, p. 9 & 12).

Echter, aangezien u er niet in slaagde het geëscaleerde grondconflict tussen uw vader en zijn halfbroers aannemelijk te maken (cfr. supra) komt ook uw verklaring omtrent de reden van uw vader tot aansluiting bij de arbaki's op de helling te staan. Bovendien werd reeds eerder beargumenteerd dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat de halfbroers van uw vader daadwerkelijk banden hadden met de taliban (cfr. supra).

Daarenboven was uw kennis over de werkzaamheden van uw vader bij de arbaki vaag en ontoereikend. U verklaarde dat uw vader zich ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan bij de arbaki aansloot (CGVS I, p. 9). Verder vertelde u dat uw vader was tewerkgesteld aan de andere kant van de brug, in Gerda Pul, en dat hij werkte onder de commandanten A.G. en T. (CGVS I, p. 9 & 21). Wanneer u bevraagd werd over de concrete taken die uw vader bij de arbaki moest uitvoeren antwoordde u vaag en ontwijkend. U zei dat het CGVS dat beter zou weten, dat u de job zelf niet gezien of gedaan hebt en dat u het niet precies weet omdat "iedereen weet wat hun job is" (CGVS I, p. 9 & 21). U verklaarde verder dat uw vader tijdens zijn tewerkstelling ongeveer om de twintig dagen of om de maand naar huis waardoor u hem slechts tweemaal gezien heeft sinds zijn aanstelling bij de arbaki (CGVS I p. 23). Ondanks deze vaststelling is het opmerkelijk dat u amper iets kon vertellen over uw vader zijn job bij de arbaki. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten.

Ook over de praktische zaken van de tewerkstelling van uw vader wist u amper iets te vertellen. Zo wist u niet welk wapen uw vader had (CGVS II, p. 13) en kon u niets vertellen over de opleiding die hij moest volgens om bij de arbaki binnen te geraken. U verklaarde dat iedereen die bij de arbaki ging drie weken opleiding moest volgen (CGVS I, p. 12). Wat die opleiding echter inhield kon u niet vertellen. U zei dat uw vader enkel aan uw moeder had verteld wat de opleiding precies inhield (CGVS I, p. 23). U heeft uw moeder echter nooit om meer informatie gevraagd (CGVS I, p. 23). Naast uw vader waren er nog dorpsgenoten in dienst bij de arbaki, maar opnieuw kon u hier geen enkel voorbeeld van geven (CGVS I, p. 24). U wist niet of deze

dorpsgenoten en collega's van uw vader ooit bedreigd werden door de taliban, noch hoeveel mensen er bij uw vader werkten, op welke plaats, welke kledij ze droegen of welke wapens ze hadden (CGVS I, p. 24).

Uw gebrekkige kennis over het werk van uw vader ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw vader bij de arbaki heeft gewerkt.

Verder verklaarde u dat, buiten enkele dorpsouderen, niemand op de hoogte was van het werk van uw vader bij de arbaki (CGVS I, p. 23). Gevraagd wat jullie zeiden als dorpelingen vroegen waar uw vader was, zei u louter dat niemand dat ooit gevraagd heeft. Sterker nog, jullie hadden ook nooit afspraken gemaakt over wat jullie zouden zeggen als iemand het toch zou vragen (CGVS I, p. 23). U wist bovendien ook niet of de halfbroers van uw vader op de hoogte waren van zijn job bij de arbaki en ook zij zouden nooit gevraagd hebben waar uw vader precies was (CGVS II, p. 13). Dat uw vader, die heel zijn leven landbouwer was (CGVS I, p. 9), plotsklaps een langere tijd van huis kon zijn, zonder dat hier vragen over werden gesteld, overtuigt niet.

Bovendien beweerde u dat uw vader ook allerlei documenten ontving voor zijn werk bij de arbaki, zoals een bankkaart (CGVS I, 12). Gevraagd waar deze documenten zijn, antwoordde u dat uw vader ze bij vrienden bewaarde en dat u ze nooit gezien heeft (CGVS I, p. 16). Het bestaan van deze documenten is bijgevolg niets meer dan een blote bewering. Verder werd u gevraagd hoe u wist dat deze documenten bestonden als u ze nooit zelf had gezien. Hierop antwoordde uw vaag dat het duidelijk is dat u documenten krijgt als u in dienst bent (CGVS I, p. 16). Bovendien zou u ook gevraagd hebben aan uw vader of hij de documenten al gekregen had, waarop uw vader lachte (CGVS I, p. 16). Deze laatste verklaring is overigens in strijd met uw bewering dat u met uw vader nooit over zijn werk bij de arbaki hebt gesproken en dat u hem ook nooit iets vroeg hieromtrent (CGVS I, p. 17). Het ontbreken van deze documenten en uw vage en ongeloofwaardige verklaringen omtrent het bestaan ervan ondermijnen verder uw bewering dat uw vader ooit voor de arbaki heeft gewerkt.

Gezien het bovenstaande bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader gewerkt heeft voor de arbaki in jullie dorp. Dit bevestigt andermaal de ongeloofwaardigheid van het eerdergenoemde grondconflict aangezien u de werkzaamheden van uw vader hiermee in verband bracht.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan verliet uit vrees voor rekrutering door de halfbroers van uw vader en hun maternale ooms, dient vooreerst herhaald dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat de halfbroers van uw vader en hun maternale ooms bij de taliban zaten (cfr. supra).

Naast deze vaststelling waren echter ook uw verklaringen over de rekruteringspogingen van G.A., S.A. en hun maternale ooms vaag en weinig plausibel waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

U verklaarde bij de DVZ dat de maternale ooms van G.A. en S.A. nog voor het overlijden van uw vader en uw grootvader verschillende pogingen hadden ondernomen om u te rekruteren (vragenlijst CGVS, vraag 8). Volgens uw verklaringen probeerden de maternale ooms tijdens familiebijeenkomsten uw vader steeds te overtuigen zijn zonen te laten aansluiten bij de taliban (CGVS I, p. 20, CGVS II, p. 10) maar weigerde uw vader dit steeds (CGVS I, p. 20). Gevraagd of ze jullie, naast de familiale kring, ooit op andere manieren probeerden te overtuigen jullie aan te sluiten, zei u van niet (CGVS I, p. 20).

Ondanks uw verklaring dat jarenlang, op familiebijeenkomsten, gepoogd werd u en uw vader te overtuigen de kant van de taliban te kiezen, was uw kennis over de exacte plannen van de halfbroers van uw vader, als jullie zouden instemmen, zeer oppervlakkig.

De maternale ooms van de halfbroers van uw vader zeiden dat jullie eerst naar de madrassa zouden gestuurd worden (CGVS II, p. 10). U bleef echter vaag over de madrassa waar ze u naartoe wilden sturen om een opleiding te genieten. U verklaarde dat de madrassa in hetzelfde dorp lag maar ergens in de bergen, afgelegen (CGVS II, p. 10). U wist niet wat de naam van de madrassa was. U zei dat u die nooit gezien of gehoord had (CGVS II, p. 11). U wist ook niet wanneer de madrassa opgericht was (CGVS II, p. 11). Daarenboven kende u geen enkele jongen uit het dorp die naar die madrassa gegaan is (CGVS II, p. 11). Uw beperkte kennis over de madrassa is frappant. De vaststelling dat u zelfs de naam van de madrassa nooit gehoord zou hebben is frappant daar waar u verklaarde dat de maternale ooms van de halfbroers van uw vader u jarenlang hebben proberen aansporen in die madrassa een opleiding te volgen (CGVS II, p. 10). Dat u de naam van die madrassa niet zou weten is bijgevolg niet ernstig. Bovendien waren ook uw verklaringen over de opleiding die u volgens de maternale ooms van de halfbroers zou krijgen om bij de taliban te gaan oppervlakkig. U verklaarde dat ze jullie zouden leren werken met een wapen (CGVS II, p. 10). Nogmaals gevraagd wat de opleiding door de taliban precies zou inhouden, haalde u opnieuw enkel een wapenopleiding aan (CGVS II, p. 11). De vaststelling dat u niet concreet kon vertellen wat de opleiding om bij de taliban te horen inhield, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u jarenlang op familiebijeenkomsten werd gevraagd u bij de taliban aan te sluiten. Uw hierboven reeds aangehaalde

complete gebrek aan kennis omtrent het beweerde lidmaatschap van uw familieleden bij de taliban versterkt de ongeloofwaardigheid van deze jarenlange rekruteringspogingen eveneens.

Verder verklaarde u dat G.A. en S.A. enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan samen met hun maternale ooms naar uw huis kwamen om te eisen dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS I, p. 12). Ze gaven uw moeder een deadline van vijf dagen om aan hun eis te voldoen (CGVS I, p. 12, 19 & 20; CGVS II, p. 12 & 21). Uw verklaringen omtrent deze poging tot gedwongen rekrutering door de halfbroers van uw vader en hun maternale ooms waren echter niet ernstig.

Vooreerst dient aangestipt dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op , het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

U gaf echter nooit de indruk dat u zich bij de taliban zou willen aansluiten (CGVS I, p. 19). Het is daarenboven frappant dat G.A. en S.A., na de dood van uw vader, nog een poging ondernamen om u te rekruteren. Gevraagd waarom ze u nog voldoende vertrouwden na het incident waarbij uw vader om het leven kwam, antwoordde u louter dat het wrede en gevaarlijke mensen zijn en dat ze mensen toch verplichten naar hen te luisteren (CGVS II, p. 12). Een weinig overtuigende uitleg. Dat ze u na de moord op uw vader nog voldoende zouden vertrouwen om u bij hen aan te laten sluiten, is niet ernstig. Evenmin is het duidelijk waarom de taliban enige interesse zouden hebben in u aangezien u geen enkele wapenervaring had en te ziek was om te kunnen werken hetgeen uw halfooms ook wisten (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 16).

Bovendien is het verloop van deze laatste rekruteringspoging opmerkelijk. U verklaarde dat G.A., S.A. en hun maternale ooms uw moeder vijf dagen te tijd gaven om u te laten aansluiten bij de taliban (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 12). Dat ze u niet onmiddellijk meenamen en u bovendien zelfs waarschuwden dat ze binnen vijf dagen terug zouden komen om u te dwingen mee te komen, overtuigt allerm minst aangezien dit u in staat stelde om alsnog uit hun klauwen te ontsnappen, hetgeen ook gebeurde.

Verder leek u klaarblijkelijk niet geïnteresseerd in de nasleep van dit incident. U verliet Afghanistan voor de deadline van vijf dagen om was (CGVS II, p. 12). Gevraagd wat er na die vijf dagen gebeurde, zei u dat u dat niet wist (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 12). U heeft nooit proberen achterhalen of G.A., S.A. en hun maternale ooms zijn teruggekeerd naar het huis van uw familie of wat er verder met uw familie gebeurd is (CGVS I, p. 20; CGVS II p. 12). Ook toen u onderweg naar België eenmalig contact had met uw maternale oom in Afghanistan kwam u niets te weten over het lot van uw familie na uw vertrek (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 12). Dat u geen enkele poging heeft ondernomen om te achterhalen wat de gevolgen waren voor uw familie is frappant in het licht van uw kennis over de ernst van de gevolgen die door de taliban gekoppeld werden aan een weigering. U verklaarde namelijk zelf dat ze dreigden uw familie te vermoorden als u niet gehoorzaamde (CGVS II, p. 12). Uw kennelijke desinteresse in het lot van uw familie na uw vertrek uit Afghanistan ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze poging tot gedwongen rekrutering door de halfbroers van uw vader en hun maternale ooms stellig.

In deze context is het bovendien frappant dat u niet wist waar de halfbroers van uw vader zich momenteel bevinden (CGVS I, p. 17). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich blijvend informeert over zijn belagers. U deed dit niet waardoor de geloofwaardigheid van uw vrees verder teniet wordt gedaan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in het verleden ooit enige persoonlijke problemen ondervond met uw familieleden of met de taliban, laat staan dat u hierdoor een toekomstige vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Tot slot verklaarde u dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u daar verplicht zou worden te leven volgens de strikt religieuze regels van de taliban (CGVS II, p. 6). U heeft uw manieren hier in België ondertussen aangepast aan hoe de mensen hier leven (CGVS I, p. 25) en u kan hier een vrij leven leiden (CGVS II, p. 4).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/) [administration/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/)

easo/PLib/202208EUAACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf>) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In casu is dit niet het geval.

Wat uw verklaring betreft dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat het onmogelijk zou zijn voor u zich te schikken naar de strikt religieuze regels van de taliban dient opgemerkt dat u zelf uitdrukkelijk verklaarde hier in België ook praktiserende moslim te zijn (CGVS II, p. 5). U doet mee met de vasten en bidt. Naar de moskee gaat u niet omdat die te ver van het centrum ligt maar u bidt gewoon in uw kamer (CGVS I, p. 4). Uit uw verklaringen omtrent uw belijdenis van de islam hier in België bleek bijgevolg geen dermate verandering in uw geloofsovertuiging die een terugkeer naar Afghanistan voor u persoonlijk onmogelijk zou maken.

Verder beweerde u dat al uw manieren veranderd zijn, zoals de mensen die hier wonen (CGVS I, p. 5). Gevraagd wat u hier precies mee bedoelde, gaf u aan dat u in België vrijheid hebt (CGVS II, p. 6). U kan hier naar school gaan, met mensen praten, zowel met jongens als meisjes, u kan hier sporten (CGVS II, p. 6). Daarenboven respecteert u de wetgeving in België, volgt u de regels en komt u op tijd bij afspraken (CGVS II, p. 6). U heeft hier in België ook een job in een koekjesfabriek en bent de Nederlandse taal aan het leren (CGVS I, p. 5, 26 & CGVS II, p. 6). Wanneer u verder bevraagd werd over wat een vrij leven dan precies voor u inhoudt, gaf u echter slechts een vage en algemene invulling aan uw perceptie van het concept. U zei dat u hier zelf kan kiezen over uw eigen leven. Iedereen wordt hier gelijk behandeld en er is geen oorlog (CGVS II, p. 4). Wanneer u daarop nogmaals gevraagd werd wat u dan precies bedoelt met een vrij leven, zei u dat u hier overal zonder problemen naartoe kan gaan (CGVS II, p. 5). U slaagde er aldus niet in te concretiseren wat u bedoelde met een vrij leven en gaf een louter algemene invulling aan het concept verwijzend naar de betere algemene levensomstandigheden en algemene veiligheidssituatie in België.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw eigen waarden en denkbeelden danig veranderd zijn door uw verblijf in België dat een terugkeer naar het strikt religieuze regime van de taliban in Afghanistan onmogelijk zou zijn in uw persoonlijke geval. U haalde zelf op geen enkel moment aan, noch blijkt dit uit het geheel van uw dossier, dat uw ontwikkelde levensstijl een uiting vormt van een godsdienstige of politieke overtuiging is en dat deze bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden in die mate dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de heersende culturele normen en waarden of dat in het geval van een dergelijke aanpassing uw fundamentele rechten zouden worden geschonden. Sterker nog, uitdrukkelijk gevraagd waarom de door u aangehaalde verandering voor u een terugkeer onmogelijk zouden maken, verwees u louter terug naar de problemen die u in Afghanistan al ondervond met de halfbroers van uw vader (CGVS II, p. 6). Aangezien er echter geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen die u in Afghanistan had met de halfbroers van uw vader (cfr. supra), volstaat het niet om in deze context terug te verwijzen naar deze problemen.

In dit verband kan ook nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk.

Tot slot verklaarde u hier in België enkel om te gaan met uw vrienden uit het opvangcentrum (CGVS II, p. 5). U gaf aan dat uw vrienden hier van Afghaanse en Palestijnse origine zijn en van de Arabische etniciteit (CGVS II, p. 5).

U staat hier in België dus nog steeds in contact met jongens die bekend zijn met de Afghaanse cultuur waardoor niet kan worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Hierbij dient nog opgemerkt dat u verklaarde geen enkel contact meer te hebben met uw familie in Afghanistan omdat u in België voor uzelf wilt leven (CGVS I, p. 5) maar dat daar zoals hierboven aangehaald geen geloof aan kan worden gehecht.

Gelet op voorgaande laat u na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en u uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

In uw geval haalt u evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw algemene verklaringen omtrent de reden waarom u niet wilt terugkeren naar Afghanistan tonen op geen enkele manier aan dat u effectief een verhoogd risico zou lopen bij terugkeer door de taliban gepercipieerd te worden als hun vijand door uw verblijf in Europa.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2,

c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Wat betreft de documenten omtrent uw werk en scholing hier in België en uw stoelgangproblemen dient te worden vastgesteld dat deze elementen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de

criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker de door zichzelf tijdens de asielprocedure aangehaalde fysieke gezondheidsproblemen staafde met medische documenten betreffende de behandeling van zijn stoelgangproblemen in België. Er werd tijdens de persoonlijke onderhouds van 17 juli 2023 (hierna: “NPO1”) en 14 september 2023 (hierna: “NPO2”) op gewezen dat hij steeds kon aangeven wanneer de pijn te erg werd en hij nood had aan een pauze (NPO1, p. 13; NPO2, p. 2). Hier werd steeds uitdrukkelijk rekening mee gehouden (NPO1, p. 13 en p. 20). Tijdens de twee persoonlijke onderhouds werd verzoeker gevraagd of hij in staat was het persoonlijk onderhoud te voeren waar hij telkens bevestigend op antwoordde (NPO1, p. 13; NPO2, p. 2). Verzoeker maakte op het einde van de persoonlijke onderhouds geen verdere opmerkingen omtrent het verloop (NPO1, p. 26; NPO2, p. 2).

2.3. Aanvullende stukken

Op 2 oktober 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024;
- SEM “*Focus Afghanistan – Return from abroad*”, februari 2025.

In COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

2.3.2. Op 8 oktober 2025 legt verzoeker een aanvullende nota neer, waarin hij verwijst naar de recente situatie in Afghanistan en in dit kader naar verschillende rapporten verwijst van UNAMA, het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR), Statbel, Myria, Cedoca. Hij betoogt dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd

in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade, en dat dit in het bijzonder voor hem geldt, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in westerse context en zijn integratie sindsdien. Verzoeker legt verder een aantal stukken neer, met name een brief van 6 oktober 2025 van zijn leerkracht Nederlands en een aantal stukken van verzoekers medisch dossier tijdens zijn verblijf in België in de periode van 2022 tot en met 2025.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart de halfbroers en halfzus van zijn vader te vrezen omdat zij hem bij terugkeer naar Afghanistan zullen vermoorden als hij niet zou doen wat zij willen. Verder verklaarde hij niet te willen terugkeren omdat hij een slechte gezondheid heeft en hij in België bovendien een vrij leven kan leiden. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest duidelijk maken wanneer de tolk niet goed begreep (NPO1, p. 1; NPO2, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij tot dan toe alles goed begrepen had (NPO1, p. 2; NPO2, p. 4). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat alles voor hem duidelijk was en dat hij de tolk goed begrepen heeft (NPO1, p. 26; NPO2, p. 24). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze een impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielerelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Verzoeker legt geen geloofwaardige verklaringen af omtrent zijn leeftijd, identiteitsdocumenten, levensomstandigheden in Afghanistan en het moment waarop hij Afghanistan verliet, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid op de helling staat:
 - o Volgens de beslissing van de dienst Voogdij van 27 juni 2022, gebaseerd op medische leeftijdstests, was verzoeker op het moment van het onderzoek ouder dan 18 jaar (vermoedelijk 20,25 jaar). Hierdoor wordt hij niet als minderjarige beschouwd. Het feit dat hij zich ten onrechte als minderjarige voordeed, terwijl hij vermoedelijk 3 tot 6 jaar ouder is, schaadt zijn algemene geloofwaardigheid.
 - o Verzoeker gaf tegenstrijdige verklaringen over zijn identiteitsdocumenten: eerst zei hij dat zijn taskara nog in Afghanistan lag ((fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4), later dat die onderweg werd vernietigd door de Bulgaarse politie (verklaring DVZ, vraag 26; CGVS I, p. 2). Zijn uitleg hierover blijft inconsistent. Hij beweert geen contact te hebben met zijn familie dus dat hij de kopie van zijn taskara niet aan het CGVS kan bezorgen, maar ondernam zelf geen poging om dat contact te herstellen, zelfs niet toen hem gevraagd werd dit te doen om zijn identiteit te staven. Verzoekers verklaringen over het gebrek aan contact met zijn familie zijn weinig overtuigend, zeker gezien het belang van familie in de Pasjtoense traditie. Bovendien is zijn bewering dat hij te ziek is om contact op te nemen moeilijk te rijmen met het feit dat hij in België wel kan werken en studeren (NPO I, p. 25; NPO II, p. 6).
 - o De incoherentie in verzoekers verklaringen over zijn eigen identiteitsdocumenten en het gebrek aan initiatief om de beweerde kopie van zijn taskara uit Afghanistan over te brengen, doet vermoeden dat hij bepaalde informatie op dat document bewust wil verbergen. Zijn poging om het contact met familieleden in Afghanistan te verhullen, roept bovendien vragen op over hun huidige situatie.
 - o Verzoeker slaagt er niet in een aannemelijk beeld te geven van zijn dagelijks leven in Afghanistan. Hij verklaarde dat hij noch naar school noch naar de madrassa ging (NPO1, p. 8), en dat hij niets deed vanwege buikoperaties (NPO1, p. 8). Zijn laatste operatie vond nochtans plaats toen hij negen jaar oud was (NPO1, p. 8). Dat verzoeker, die nog een aanzienlijk deel van zijn adolescentie in Afghanistan verbleef, in die periode niets zou hebben gedaan, is weinig geloofwaardig gezien de Afghaanse overlevingscultuur. Het is nochtans essentieel om de Belgische asieldiensten een duidelijk beeld te geven van de leefwereld waarin zijn problemen zich zouden hebben voorgedaan.

- Verzoeker bleef vaag over het moment waarop hij Afghanistan verliet. Hij kon de maand waarin hij vertrok niet noemen (NPO1, p. 4) en situeerde zijn vertrek in een seizoen dat volgens hem niet warm maar ook niet koud was, omdat hij er niet op had gelet (NPO1, p. 4). Tegelijk verklaarde hij dat hij één maand voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 vertrok, wat midden in de zomer zou zijn (NPO1, p. 4; NPO2, p. 7). Verzoekers verklaringen over het vieren van de ramadan en het offerfeest in 2021 zijn eveneens tegenstrijdig: eerst zei hij dat hij deze in Turkije of aan de grens met Iran vierde (NPO1, p. 5), later wist hij niet meer of hij nog in Afghanistan was tijdens die feesten (NPO2, p. 7).
- Verzoekers verklaringen over het geëscaleerd grondconflict tussen zijn vader en diens halfbroers dat tot zijn vertrek geleid zou hebben is onsamenhangend, vaag en onwaarschijnlijk, waardoor daaraan geen geloof kan worden gehecht:
 - Hij vermeldde het grondconflict niet bij aankomst in België, maar gaf enkel aan Afghanistan te hebben verlaten vanwege problemen met de taliban, waarbij zijn vader, werkzaam bij de lokale politie, door hen werd gedood (fiche NBMV, p. 4). Toen hij hiermee werd geconfronteerd tijdens zijn gehoor bij het CGVS, verklaarde hij dat hij toen niet de kans kreeg om zijn volledige verhaal te doen en dat hij ongeschoold was en niet op de hoogte van de procedures (NPO, p. 15). Er kan begrip worden opgebracht dat bij zijn registratie nog niet in detail werd gegaan bij de bespreking van zijn migratiemotieven maar dat hij, gevraagd naar zijn vluchtmotieven, het grondconflict niet eens kort vermeldde, is merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent.
 - Afgezien van deze toelichting van de oorzaak van het grondconflict bleef zijn kennis over de gronden waarover het conflict precies ging oppervlakkig. Hij wist enkel dat zijn familie 10 jerib grond bezat (NPO1, p. 8 & 11; NPO2, p. 14) en dat hij ooit meloenen, tarwe en maïs had zien gekweekt worden op deze gronden (NPO1, p. 8), maar hij kende de regeling of de inkomsten niet (NPO1, p. 8), ondanks dat de gronden naast zijn huis lagen (NPO1, p. 16) en dat hij verklaarde dat het motief van de halfbroers van zijn vader onder meer lag in het financiële aspect van de gronden (NPO, p. 16). Deze vaagheid valt op, zeker gezien het conflict al maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan begon en hij zich daar niet verder over heeft geïnformeerd, terwijl hij het als motief voor internationale bescherming aanhaalt.
 - Hij stelde dat zijn vader de dorpsouderen raadpleegde om tot een oplossing te komen met zijn halfbroers (NPO1, p. 12). Tegelijk verklaarde hij dat het dorpshoofd van Abkol, A.F., talibangezind was (NPO2, p. 20). Het is opmerkelijk dat A.F. zijn vader zou hebben geadviseerd zich aan te sluiten bij de arbaki (NPO1, p. 12).
 - Hij verklaarde eerst dat zijn vader de documenten van zijn deel van de gronden verkreeg na een vuurgevecht, een maand nadat hij zich bij de arbaki had aangesloten (NPO1, p. 12, 17). Volgens die eerste verklaring arriveerde zijn vader met vijf of zes arbaki-wagens aan het huis van zijn halfbroers om de documenten te eisen (NPO1, p. 12, 17 en 24). Later verklaarde hij echter dat zijn vader alleen was toen hij de documenten ging ophalen (NPO2, p. 22 en 23). Toen hij hiermee werd geconfronteerd, beweerde hij dat zijn vader alleen vertrok en dat de wagens pas later arriveerden (NPO2, p. 23), wat in tegenspraak is met zijn eerdere verklaring dat zijn vader niets had verteld over de ontmoeting (NPO2, p. 22). Deze tegenstrijdigheden, samen met zijn wisselende verklaringen over wanneer zijn vader de documenten naar huis bracht - eerst twintig dagen later (NPO1, p. 12 & 18), daarna nog dezelfde dag (NPO2, p. 22) - ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien had hij geen kennis over de reactie van zijn halfbroers, eventuele afspraken over de gronden of de inhoud van de documenten (NPO1, p. 17, 18).
 - Zijn verklaringen over de houding van zijn vader tijdens het conflict met diens halfbroers zijn weinig plausibel. Hij stelde dat G.A. en S.A. zijn vader enkele dagen nadat hij zijn deel van de gronden had opgeëist, met een excuus naar hun huis lokten en vermoordden (NPO1, p. 12 en 18). Volgens hem nam zijn vader geen voorzorgsmaatregelen omdat hij dacht dat het conflict was opgelost (NPO1, p. 18 en 19), wat gezien de eerdere spanningen ongeloofwaardig is. Het feit dat zijn familie ondanks de dreiging in hetzelfde dorp bleef wonen (NPO2, p. 8 en 18), waarvan het dorpshoofd bovendien talibangezind was, versterkt deze twijfel. Hij verklaarde dat zijn vader eerst geld wilde verdienen alvorens te verhuizen (NPO2, p. 19), maar kon niet aangeven waarheen.
 - Hij stelde dat de maternale ooms van de halfbroers van zijn vader bij de taliban waren (NPO1, p. 10), maar kon niet aangeven wanneer zij zich hadden aangesloten (NPO1, p. 9), wat hun rol was binnen de groepering (NPO1, p. 9), of onder welke commandant zij opereerden (NPO1, p. 16). Als reden voor zijn beperkte kennis gaf hij aan dat hij weinig van huis ging, nooit met hen meeliep en dat de taliban nooit de waarheid spreken (NPO1, p. 16). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde hij echter dat ze onder leiding stonden van A. (NPO2, p. 11), hoewel hij verder niets wist over deze

commandant, diens regio of huidige activiteiten. Hij kon ook geen enkele andere talib uit zijn regio bij naam noemen (NPO1, p. 9; NPO2, p. 11). Deze vaagheid en de wisselende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn bewering dat de betrokkenen effectief banden hadden met de taliban, evenals zijn gestelde vrees voor de taliban bij een eventuele terugkeer naar de regio.

- Hij beweerde uiteindelijk dat de halfbroers van zijn vader zelf bij de taliban hoorden (NPO2, p. 10), maar slaagde er niet in deze bewering aannemelijk te maken. Op de vraag hoe hij dit wist, antwoordde hij enkel dat ze actief waren en contacten hadden (NPO2, p. 10), zonder te kunnen verduidelijken wie deze contacten waren of wat hun concrete rol binnen de groepering was. Hij stelde dat ze deden wat hun ooms deden, namelijk vechten en mensen vermoorden (NPO2, p. 10), maar gaf geen verdere details. Zijn beschrijving bleef algemeen en vaag, waardoor hij geen duidelijk beeld kon schetsen van de betrokkenheid van de halfbroers bij de taliban.
- Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vader gewerkt heeft voor de arbaki in hun dorp:
 - Hij verklaarde dat zijn vader zich drie maanden voor de machtsovername aansloot bij de arbaki (NPO, p. 9 en 12). Volgens beschikbare informatie kunnen voormalige leden van de ANSF het doelwit worden van vergeldingsacties. Hij stelde dat zijn vader door diens halfbroers werd vermoord, die banden zouden hebben met de taliban. Aan deze verklaringen kan echter geen geloof worden gehecht.
 - Hij verklaarde dat zijn vader zich op aanraden van de dorpsouderen en vanwege het grondconflict aansloot bij de arbaki (NPO1, p. 9 en 12). Aangezien hij er echter niet in slaagde het geëscaleerde grondconflict tussen zijn vader en diens halfbroers aannemelijk te maken, komt ook deze verklaring over de reden van de aansluiting bij de arbaki op de helling te staan. Bovendien werd eerder al vastgesteld dat hij niet overtuigend kon aantonen dat de halfbroers van zijn vader daadwerkelijk banden hadden met de taliban.
 - Zijn kennis over de werkzaamheden van zijn vader bij de arbaki was vaag en ontoereikend. Hij verklaarde dat zijn vader zich ongeveer drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan bij de arbaki aansloot (NPO1, p. 9) en werkte in Gerda Pul onder de commandanten A. G. en T.. Toen gevraagd werd naar de concrete taken van zijn vader, gaf hij ontwijkende antwoorden en stelde dat hij het zelf niet wist omdat hij de job nooit had gezien of uitgevoerd (NPO1, p. 9 en 21). Hij gaf aan dat zijn vader slechts sporadisch thuis kwam, waardoor hij hem sinds diens aanstelling slechts tweemaal had gezien (NPO1, p. 23). Ondanks deze omstandigheden mocht verwacht worden dat hij enige kennis zou hebben over de functies en activiteiten van zijn vader, wat niet het geval was.
 - Zijn kennis over de praktische aspecten van de tewerkstelling van zijn vader bij de arbaki was beperkt en ontoereikend. Hij wist niet welk wapen zijn vader had (NPO2, p. 13) en kon niets vertellen over de opleiding die nodig was om bij de arbaki te komen, behalve dat deze drie weken duurde (NPO1, p. 12). Wat die opleiding precies inhield, wist hij niet, en hij had zijn moeder — die hierover wel informatie zou hebben — nooit om verduidelijking gevraagd (NPO1, p. 23). Hoewel hij verklaarde dat ook dorpsgenoten bij de arbaki werkten, kon hij geen enkel voorbeeld geven (NPO1, p. 24). Hij had geen kennis over mogelijke bedreigingen door de taliban aan deze collega's, noch over het aantal mensen dat met zijn vader werkte, hun locatie, kleding of bewapening (NPO1, p. 24). Deze vaagheid ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de rol van zijn vader binnen de arbaki.
 - Hij verklaarde dat, buiten enkele dorpsouderen, niemand wist van het werk van zijn vader bij de arbaki (NPO1, p. 23). Toen gevraagd werd wat er gezegd werd als dorpingen vroegen waar zijn vader was, antwoordde hij dat niemand dat ooit gevraagd had en dat er ook geen afspraken waren gemaakt over wat te zeggen indien dat wel zou gebeuren (NPO1, p. 16). Hij wist bovendien niet of de halfbroers van zijn vader wisten van diens werk bij de arbaki, en ook zij zouden nooit gevraagd hebben waar zijn vader was (NPO2, p. 13). Dat zijn vader, die voordien altijd als landbouwer werkte (NPO1, p. 9), plots langere tijd van huis kon zijn zonder dat dit vragen oproep, overtuigt niet.
 - Hij beweerde dat zijn vader documenten ontving voor zijn werk bij de arbaki, waaronder een bankkaart (NPO1, p. 12). Zijn vader zou deze documenten bij vrienden bewaard hebben en verzoeker zou ze zelf nooit hebben gezien (NPO1, p. 16). Het bestaan van deze documenten blijft daardoor een niet-onderbouwde bewering. Op de vraag hoe hij wist dat ze bestonden, gaf hij een vaag antwoord en stelde dat het logisch is dat men documenten krijgt bij een tewerkstelling (NPO1, p. 16). Zijn verklaring dat hij zijn vader hierover had gevraagd, die hierop zou hebben gelachen (NPO1, p. 16) is in strijd met zijn eerdere bewering dat hij nooit met zijn vader over diens werk bij de

arbaki sprak (NPO1, p. 17). Het ontbreken van bewijs en de tegenstrijdige, vage verklaringen ondermijnen verder zijn bewering dat zijn vader daadwerkelijk voor de arbaki werkte.

- Verzoekers verklaringen omtrent de rekruteringspoging door de halfbroers van zijn vader en hun maternale oom enkele dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan zijn niet ernstig:
 - Aangezien hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat de halfbroers van zijn vader en hun maternale ooms daadwerkelijk bij de taliban zaten, en zijn verklaringen over hun rekruteringspogingen vaag en weinig plausibel waren, kan geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij Afghanistan verliet uit vrees voor rekrutering door deze personen.
 - Hij verklaarde bij de DVZ dat de maternale ooms van G. A. en S. A. al vóór het overlijden van zijn vader en grootvader verschillende pogingen ondernamen om hem te rekruteren (vragenlijst CGVS, vraag 8). Volgens zijn verklaringen probeerden deze ooms tijdens familiebijeenkomsten zijn vader te overtuigen om zijn zonen bij de taliban te laten aansluiten (NPO1, p. 20; NPO2, p. 10), wat zijn vader telkens weigerde (NPO1, p. 20). Hij ontkende dat er buiten de familiale kring nog pogingen tot rekrutering waren (NPO1, p. 20).
 - Ondanks zijn verklaring dat er jarenlang tijdens familiebijeenkomsten pogingen werden ondernomen om hem en zijn vader te overtuigen zich bij de taliban aan te sluiten, bleef zijn kennis over de concrete plannen van de halfbroers van zijn vader in geval van instemming zeer oppervlakkig.
 - Zijn kennis over de madrassa waarnaar de maternale ooms van de halfbroers van zijn vader hem eerst zouden hebben willen sturen voor een opleiding (NPO2, p. 10), was uitermate beperkt: hij wist enkel dat ze ergens afgelegen in de bergen van hetzelfde dorp lag (NPO2, p. 10), maar kende de naam niet, had ze nooit gezien of gehoord (NPO2, p. 11), wist niet wanneer ze was opgericht (NPO2, p. 11) en kende niemand die er ooit naartoe was gegaan. Dat hij zelfs de naam van de madrassa nooit gehoord zou hebben is frappant, gezien hij beweerde dat de maternale ooms van de halfbroers van zijn vader hem jarenlang hadden aangespoord om daar een opleiding te volgen (NPO2, p. 10). Ook zijn verklaringen over de inhoud van de opleiding waren oppervlakkig; hij noemde enkel een wapenopleiding (NPO2, p. 10; NPO2, p. 11). Zijn gebrek aan concrete kennis over de opleiding ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij jarenlang op familiebijeenkomsten werd aangemoedigd zich bij de taliban aan te sluiten.
 - Dat de halfbroers van zijn vader en zijn maternale ooms enkele dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan naar zijn woning kwamen om te eisen dat hij zich bij hen zou aansluiten en zijn moeder een ultimatum van vijf dagen kreeg om aan deze eis te voldoen, was niet ernstig. Uit beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gedwongen rekrutering gebruikt omdat ze beschikken over voldoende vrijwilligers. Verzoeker gaf nooit de indruk dat hij zich bij de taliban zou willen aansluiten (NPO1, p. 19). Dat G.A. en S.A. hem na het incident waarbij zijn vader omkwam nog zouden vertrouwen omdat het wrede en gevaarlijke mensen zijn die anderen toch dwingen naar hen te luisteren (NPO2, p. 12), is weinig overtuigend. Het is ook onduidelijk waarom de taliban interesse in hem zouden hebben, aangezien hij geen wapenervaring had en te ziek was om te werken, wat zijn halfbroers ook wisten (NPO1, p. 8 en NPO2, p. 16).
 - Hij verklaarde dat G.A., S.A. en hun maternale ooms zijn moeder vijf dagen de tijd gaven om hem te laten aansluiten bij de taliban (NPO1, p. 20; NPO2, p. 12). Het is niet overtuigend dat zij hem niet onmiddellijk meenamen en hem zelfs waarschuwden dat ze zouden terugkomen om hem te dwingen mee te gaan, aangezien dit hem de kans gaf om te ontsnappen — wat hij uiteindelijk ook deed.
 - Hij toonde geen interesse in de nasleep van de rekruteringspoging. Hij verliet Afghanistan vóór het verstrijken van de gestelde deadline van vijf dagen (NPO2, p. 12) en gaf aan niet te weten wat er daarna gebeurde (NPO1, p. 20; NPO2, p. 12). Hij ondernam geen enkele poging om te achterhalen of G. A., S. A. en hun maternale ooms terugkeerden naar het huis van zijn familie of wat er met zijn familie gebeurde (NPO1, p. 20; NPO2, p. 12). Zelfs bij eenmalig contact met zijn maternale oom tijdens zijn reis naar België vernam hij niets over het lot van zijn familie (NPO1, p. 20; NPO2, p. 12). Deze kennelijke desinteresse, ondanks zijn eigen verklaring dat de taliban dreigden zijn familie te vermoorden bij weigering, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de poging tot gedwongen rekrutering.
 - Hij wist niet waar de halfbroers van zijn vader zich bevinden (NPO1, p. 17). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich blijvend informeert over zijn belagers.

2.4.3. Wat het leeftijdsonderzoek betreft, betoogt verzoeker dat het verschil tussen de opgegeven leeftijd en de geteste leeftijd minimaal is. De Raad merkt op dat verzoeker het verzoek om internationale bescherming indiende op 30 mei 2022. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aankomst in België had opgegeven dat hij geboren was op [...]mei 2006 (fiche NBMV, p. 1; Verklaring DVZ, punt 4) en dus op 30 mei 2022 ongeveer 16 jaar oud was.

Het medische leeftijdsonderzoek werd gevoerd op 2 juni 2022, waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. De Raad merkt op dat het resultaat van het leeftijdsonderzoek een verschil uitmaakt van drie tot zes jaar ten opzichte van de door verzoeker opgegeven leeftijd. Dit is wel degelijk een aanzienlijk verschil.

Verzoeker betoogt verder dat fraude slechts kan bestaan als er ook een intentioneel element is, hetgeen niet afdoende bewezen kan worden, nu in Afghanistan taskara's ook voor de betrokkenen zelf, gelet op de geldende procedure bij de opmaak ervan, niet volledig betrouwbaar zijn inzake leeftijd.

De Raad merkt op dat verzoeker tweemaal een specifieke geboortedatum opgaf, namelijk [...]mei 2006. Indien hij zijn geboortedatum en leeftijd niet precies kende kon hij dit ook gewoon mededelen, zonder dat hij daarmee de asielinstanties deed geloven dat hij minderjarig was. Dat verzoeker, die zelf wijst op de onbetrouwbaarheid van de leeftijd zoals aangegeven op Afghaanse taskara's, alsnog een specifieke geboortedatum opgaf, wijst er wel degelijk op dat hij zich opzettelijk als minderjarige voorgedaan heeft.

De niet-weerlegde vaststelling dat verzoeker een fictieve geboortedatum opgaf die hem onterecht deed doorgaan als minderjarige, vormt – zoals terecht vastgesteld door de commissaris-generaal – een negatieve indicatie inzake zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker betoogt dat hij ziek is en veel pijn heeft, dat hij zich vaak op zichzelf terugtrekt en het contact met Afghanistan sowieso moeilijk is en dat hij niettemin zal trachten om zijn identiteit op overtuigender wijze te staven. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het gegeven dat hij nog geen contact heeft gehad met zijn familie zeer moeilijk te verenigen is met de Pasjtoense traditie waarin groot belang gehecht wordt aan familiale relaties. Bovendien zijn verzoekers verklaringen dat hij in België werkt en studeert (NPO1, p. 26 en NPO2, p. 6) en hobby's heeft zoals cricket en pingpong (NPO1, p. 4) moeilijk verenigbaar met zijn bewering dat hij te ziek is om contact op te nemen met zijn familieleden. Dat verzoeker tot op heden geen enkel poging heeft ondernomen om contact op te nemen met zijn familie om de kopie van zijn taskara te bemachtigen, bevestigt verder het vermoeden in de bestreden beslissing dat hij geen zicht wenst te bieden op één van de op de taskara vermelde eigenschappen.

Verzoeker betoogt dat hij op het CGVS verduidelijkingen en aanvullingen heeft gemaakt, maar dat er geen sprake is van verschillende verklaringen doorheen de asielprocedure zoals de bestreden beslissing voorhoudt en dat dit blijkt uit een grondige lezing van zijn verklaringen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij registratie in België slechts heeft verklaard dat hij Afghanistan heeft verlaten omdat hij problemen met de taliban had, omdat zijn vader voor de lokale politie werkte en omdat de taliban hem vermoord hebben (fiche NBMV, p. 4). Uit zijn latere verklaringen blijkt echter dat een grondconflict van zijn vader met zijn halfbroers S.A. en G.A., dat geleid zou hebben tot de moord op zijn vader, aan de oorsprong ligt van verzoekers vluchtmotief (Vragenlijst CGVS van 7 maart 2023, vraag 5; NPO1, p. 11-13). Dit grondconflict betreft dus een kernelement van verzoekers vluchtrelaas. Redelijkerwijs kon van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldde wanneer hem gevraagd werd naar zijn immigratiemotief in België. Dat verzoeker het grondconflict pas voor het eerst vermeldde in het kader van de Vragenlijst CGVS op 7 maart 2023 vormt wel degelijk een wisselende verklaring ten opzichte van zijn eerdere verklaring bij aankomst in België en doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker betoogt dat hij altijd juist verteld heeft dat zijn vader met verschillende auto's door de arbaki vergezeld de documenten van zijn deel van de gronden is gaan halen. Dit stemt overeen met zijn verklaringen in het eerste persoonlijk onderhoud dat zijn vader documenten van zijn deel van de gronden in handen kreeg toen hij met vijf of zes auto's van de arbaki naar het huis van zijn halfbroers ging om de documenten te eisen (CGVS I, p. 12, 17 & 24). Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat hij in het tweede persoonlijk onderhoud op de vraag wie erbij was toen hij de documenten kreeg van zijn halfbroers, antwoordde "*Mijn papa zei: ik ben alleen geweest.*" (NPO2, p. 22). Toen hem opnieuw werd gevraagd of zijn vader alleen was toen hij de documenten ging halen bij zijn halfbroers, zei verzoeker: "*Tegen ons zei hij alleen.*" (NPO2, p. 23). De Raad volgt verweerder dat verzoekers verklaringen op dit vlak flagrant tegenstrijdig zijn, wat verder afbreuk doet aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker betoogt dat aandacht dient te worden gegeven aan het feit dat er bijzondere procedurele noden in zijn hoofd erkend werden.

Blijkens de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker met fysieke gezondheidsproblemen kampt, en werden er, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, aan verzoeker steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek. Verzoeker licht niet toe op welke wijze de hem geboden steunmaatregelen tekortschoten.

Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met verzoekers toestand. Zo werd verzoeker bij aanvang van beide persoonlijk onderhouds erop gewezen dat hij steeds mocht aangeven wanneer hij nood had aan een pauze (NPO1, p. 2; NPO2, p. 4), werd er op gewezen dat hij steeds kon aangeven wanneer de pijn te erg werd en hij nood had aan een pauze (NPO1, p. 13; NPO2, p. 2), en werd doorheen het gesprek afgetoetst bij verzoeker of hij wou pauzeren en voor hoe lang. Hoewel verzoeker doorheen het persoonlijk onderhoud melding maakte van zijn gezondheidsproblemen, heeft hij tijdens de persoonlijke onderhouds op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen.

Evenmin blijkt uit de door verzoeker voorgelegde medische documenten dat zijn gezondheidsproblemen van die aard zijn dat hij niet zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure, noch dat de hem geboden steunmaatregelen niet toereikend waren.

Verzoeker toont niet aan dat zijn fysieke of psychische gezondheidstoestand hem verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Met betrekking tot het vermeende grondconflict betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing kort door de bocht gaat, waar zij, omdat zij van oordeel is dat de gebeurtenissen zoals ze door verzoeker verteld worden niet plausibel zijn, besluit dat zijn verhaal hoe dan ook niet klopt. Hij betoogt verder dat hij steeds naar best vermogen op de vragen geantwoord heeft, rekening houdend met wat hij zich kon herinneren en met de wijze waarop hij de handelingen en overwegingen van zijn vader heeft opgepikt en dat hij wordt ondervraagd over gebeurtenissen en handelingen waarbij hij vrijwel persoonlijk niet betrokken was maar waarbij zijn vader de hoofdrol speelde, laat staan dat hij op de hoogte was van de handelingen en opinies van de halfbroers van zijn vader met wie zij in vijandschap leefden.

De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog er niet in slaagt de verschillende inconsistenties onwaarschijnlijkheden en vaagheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld te weerleggen of de Raad te overtuigen tot een andere zienswijze.

In het kader van de medewerkingsplicht dient verzoeker alle elementen aan te brengen die zijn asielrelaas kunnen ondersteunen. Van verzoeker kon verwacht worden dat hij, gezien de gaten in zijn persoonlijke kennis over het grondconflict tussen zijn vader en de halfbroers van zijn vader, contact zou proberen te leggen met zijn familie om hem hierover te informeren. Dit conflict is immers relevant voor verzoekers eigen vrees. Tot op heden heeft hij hieraan verzaakt. Als uitleg hiervoor heeft verzoeker verklaard dat hij voor zichzelf wou leven (NPO1, p. 5) en altijd bezig is met zijn gezondheidsproblemen, ziek is en altijd pijn heeft (NPO2, p. 5). Dat zijn gezondheidsproblemen van een dusdanige aard zijn dat zij hem zouden verhinderen contact op te nemen is, zoals hierboven reeds aangegeven, niet geloofwaardig. Ook valt niet in te zien waarom verzoekers uitleg voor zichzelf te willen leven hem ervan zou weerhouden zijn familie te contacteren in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich niet kon informeren bij zijn familie over het grondconflict waarop hij zich baseert om internationale bescherming te vragen.

Wat de vermeende tewerkstelling van zijn vader bij de arbaki betreft, betoogt verzoeker dat, zelfs als de bestreden beslissing twijfels uit bij de manier waarop zijn vader om het leven is gekomen, dat dan met de nodige aandacht dient te worden onderzocht of hij daadwerkelijk bij de arbaki werkzaam is geweest. Hij laat met dit betoog de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing op basis waarvan zijn verklaringen over het werk van zijn vader bij de arbaki niet aannemelijk wordt geacht, ongemoeid. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt bevestigd door de Raad.

Nog volgens verzoeker was zijn vader slechts een korte periode werkzaam bij de arbaki en dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker jong en ziekelijk was zodat hij nooit ergens actief bij betrokken was, laat staan bij de activiteiten en het werk van zijn vader toen deze zich ging aansluiten bij de arbaki.

Volgens verzoekers verklaringen begon zijn vader drie maanden voor de machtsovername in augustus 2021 te werken voor de arbaki (NPO1, p. 9). Gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek was verzoeker op dat moment ongeveer 19 jaar oud en dus reeds meerderjarig. Dat verzoeker te jong zou geweest zijn kan dan ook niet volstaan als verklaring voor zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn vader.

Ook toont verzoeker niet aan hoe zijn gezondheidstoestand hem verhindert, dan wel verhinderd heeft, zich te informeren over de tewerkstelling van zijn vader.

De tewerkstelling van verzoekers vader bij de arbaki betreft een essentieel element van zijn asielrelaas. Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij de essentiële elementen die hebben geleid tot zijn vertrek uit

Afghanistan zou kunnen weergeven. Dat hij hierin tekort schiet vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Met betrekking tot zijn verklaringen over de pogingen van de halfbroers van zijn vader en hun maternale ooms om hem te rekruteren, betoogt verzoeker dat hij bang is voor de taliban, bevestigt wat hij weet en dat hij niet met zekerheid kan stellen of dit helemaal klopt.

Verzoeker weerlegt hiermee de verschillende vaststellingen niet op basis waarvan wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in het verleden ooit enige persoonlijke problemen ondervond met zijn familieleden of met de taliban, laat staan dat hij hierdoor een toekomstige vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt bevestigd door de Raad.

Verzoeker betwist dat hij heeft gezegd dat het dorpshoofd de taliban steunde. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag of A. F. ook pro taliban was, antwoordde *“Ja hij was het dorpshoofd”* (NPO2, p. 20). Op de vraag hoe ze wisten dat hij voor de taliban was, antwoordde verzoeker *“Als hij bijvoorbeeld een vergadering organiseerde zat hij altijd samen met veel taliban enz. daarom was het duidelijk”* (NPO2, p. 20). Op de vraag of zijn vader ook wist dat A. voor de taliban werkte, antwoordde verzoeker *“Ja mijn papa was al lang op de hoogte dat die personen aan de kant van de groepering stonden”* (NPO2, p. 20). Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoeker verklaard heeft dat het dorpshoofd talibangezind was. Verweerders vaststelling dat het opmerkelijk is dat deze A. F. net het advies gaf om zich aan te sluiten bij de Arbaki (NPO1, p. 12) vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad.

De Raad neemt er akte van dat verzoeker als kind meermaals geopereerd is geweest in de buik en een subtotale colectomie ondergaan heeft. Hij lijdt aan abdominale pijn ten gevolge van chronische constipatie, waarvoor hij medicatie krijgt. De aanvullende stukken tonen aan dat verzoeker geadviseerd wordt Movicol, Maloxole en Laxoberon te nemen. Verzoeker heeft omwille van zijn gezondheidsproblemen een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag vergt echter een aparte beoordeling, die los staat van het verzoek om internationale bescherming.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk dat hij bij terugkeer vermoord zou worden door de halfbroers en halfzus van zijn vader als hij niet zou doen wat zij willen.

2.4.4. Verzoeker voert een vrees voor vervolging aan omdat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden.

De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden.

Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice*”).

in the *Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 20).

Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten

en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “*Immigration Department*”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie “*Islamitische Staat in de provincie Khorasan*” (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “*poor guys*” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun

familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd.

Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In casu voert verzoeker in het bijzonder aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en dat hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was, maar onderweg en naar aanleiding van een lange reisweg en een verblijf in België een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren omstreeks 2002 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij is een praktiserende soennitische moslim (NPO1, p. 4; NPO2, p. 5; Verklaring DVZ, punt 9), doet mee met vasten en bidt op zijn kamer (NPO1, p. 4), heeft uitsluitend andere Afghanen, Palestijnen en Arabieren in het opvangcentrum als contacten (NPO2, p. 5) en heeft een familiaal netwerk in Afghanistan (Verklaring DVZ, punten 13A en 18). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer negentien jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Het feit dat hij ruim drie jaar in België verblijft, samenwoont met twee vrienden, werkt in een koekjesfabriek (NPO2, p. 6), een opleiding als chauffeur gevolgd heeft, criquet en pingpong speelt (NPO1, p. 4), Nederlands leert (NPO2, p. 6) en ook Franse les gevolgd heeft, en de regels en wetgeving respecteert (NPO2, p. 6), betekent niet dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Waar verzoeker verklaart dat hij hier vrij kan leven, geeft hij hier verder slechts een algemene invulling aan door te verklaren dat we hier gelijk behandeld worden, dat hier geen oorlog is en dat hij overal zonder probleem naartoe kan gaan (NPO2, p. 4 en 5). Er blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

2.4.5. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het

leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen.

Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*"). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT